

РЕШЕНИЕ

№ 19137

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11733** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Ю. Г. М. с ЕГН [ЕГН] , чрез адв. Ю. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1651411 от 14.10.2025 г., издадена от Л. Н. Н., командир отделение към 08 РУ – СДВР,с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл.171 ал.1 т.1 б.б от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността,но не повече от 18м.

Счита,че заповедта е нищожна ,тъй като била издадена при пълна липса на фактическо и правно основание ,а алтернативно счита ,че е незаконосъобразна,като издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон, както и на целта на закона.Оспорва срока на наложената ПАМ ,като излага съображения ,че същия като определен в максималния му размер е несъразмерен и нецелесъобразен .Претендира разности.

В съд.заседание жалбоподателя , чрез проц.представител поддържа жалбата си и доводите за незаконосъобразност изложени в нея.

Ответника Л. Н. Н., командир отделение към 08 РУ – СДВР, се представлява от юриск. С. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена , не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед № ГРАМ-1651411 от 14.10.2025 г., издадена от Л. Н. Н., командир отделение към 08 РУ – СДВР,с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл.171 ал.1 т.1 б.б от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността,но не повече от

18м.

В заповедта е посочено, че с АУАН № GA 3725064 /без дата и без да е част от настоящата административна преписка/ е констатирано следното нарушение извършено от Ю. М. : в [населено място] по [улица] с посока на движение от ул. Р. към ул.Н. ,управлява л.а Пежо Експерт с рег [рег.номер на МПС] ,собственост на „Антон Попов“ ЕООД с БУЛСТАТ[ЕИК] ,като при извършена проверка пред № 71 за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство Д. тест 5000 с фабричен № ARRL уреда е отчел положителен резултат за кокаин. Пробата е извършена на 14.10.2025г в 5.43 часа и е с пореден № 272 . Издаден е талон за мед.изследване-288941 за ВМА.

Заповедта е връчена на М. на 14.10.2025г , а жалбата срещу нея е подадена на 15.10.2025г в съда. С разпореждане на зам.председател на АССГ е изисквана адм.преписка .

От правна страна, съдът приема следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – командир отделение към 08 РУ – СДВР , който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно приложената Заповед № 6400/07,07,2023г и № 513з-13394/02.12.2024г на Директора на СДВР .

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл.171 ал.1 т.1 б.Б от ЗДвП.

При издаването на административния акт, е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. Доводите в жалбата за нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК са основателни. Цитираната норма въвежда изискване по отношение формата и съдържанието на административния акт, което касае изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществени контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване. В случая в заповедта не е посочена датата на извършване на нарушението, като същата изрично препраща към АУАН, който обаче не е приложен към адм.преписка ,изискана от съда.

В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл.171 от АПК фактическите обстоятелства,въз основа на които същият е издал оспорения административен акт същият не стори това по убедителен начин .

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.Б от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността,но не повече от осемнадесет месеца.

В случая лицето е било задържано със заповед за задържане , на осн.чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР ,видно от Заповед за задържане №3383зз-596 /14.10.2025г На същата дата 14.10.2025 в 15.15ч М. е дал кръвна проба в лаборатория Р. ,която е отчела отрицателни стойности за наличие на наркотични вещества в кръвта на жалбоподателя / л.8 от делото / .

Тези доказателства са достатъчни , за да опровергават извършване на нарушението за което е наложена ПАМ. Отделно от това при изрично разпределена доказателствена тежест ,ответника не доказва наличието на основания за издаване на заповедта. На първо място съдът намира, че заповедта е издадена при липса на фактически и правни основания за издаването ѝ. Не е описано по ясен и категоричен начин , извършеното нарушение за преустановяване и поправка на което е издадена съотв.ПАМ,това обстоятелство обаче не води до нищожност на адм.акт ,а до неговата незаконосъобразност, в хипотезата на нарушение на чл.59 ал.2 т.4 от АПК.

ПАМ са форма на държавна принуда, с които се засягат правата и интересите на граждани, поради което е предвиден и формален ред за прилагането им. Едно от изискванията за законосъобразното упражняване на държавната принуда е мотивирането на акта. В случая липсват безспорни доказателства – АУАН № GA 3725064 /посочен в ЗПАМ без дата и без да е част от настоящата административна преписка/,за да се зачете неговата материална доказателствена сила и да се прецени от съда дали ,посоченото правно основание за налагане на ПАМ кореспондира с фактите по делото, което опорочава издадения административен акт и обуславя отмяната му поради незаконосъобразност.От друга страна се представиха доказателства ,че в кръвта на жалбоподателя не са открити следи от наркотични вещества.

Освен горното, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта, настоящият състав намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП – според посоченото правно основание, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Целта на принудителните административни мерки е да се попречи на нарушителя да върши нови нарушения, както и да преустановят вече извършващи се такива. Налагането на ПАМ в нейния максимален размер от до 18м не е обосновано от наличието на конкретни причини за това,което налага извод за прекомерност на наложената ПАМ .

Жалбоподателя е претендирал разноски за адв.възнаграждение по чл.38 ал.1 т.3 от ЗА и за държавна такса. Адвокатското възнаграждение съдът определя в размер на 511.29 евро на основание чл.8 ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1651411 от 14.10.2025 г., издадена от Л. Н. Н., командир отделение към 08 РУ – СДВР,с която по отношение на Ю. Г. М. с ЕГН [ЕГН] е наложена ПАМ по чл.171 ал.1 т.1 б.б от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността,но не повече от 18м.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Ю. Г. М. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. И. Ю. сумата 521.29 евро ,представляваща разноси по делото

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.172 от ЗДвП.

СЪДИЯ: